

Ja keegi ülem küsis Jeesuselt: „Hea Õpetaja, mida tehes ma päriksin igavese elu?“ Jeesus ütles talle: „Miks sa nimetad mind heaks? Ei ole hea keegi muu kui üks — Jumal. Käske sa tead: ära riku abielu, ära tapa, ära varasta, ära anna valetunnistust, austa oma isa ja ema!“ Aga tema ütles: „Seda kõike olen ma pidanud noorest põlvest saadik.“ Seda kuuldes ütles Jeesus talle: „Üks asi on sul veel vajaka: müü ära kõik, mis sul on, ja jaga vaestele, ja sul on siis aare taevas, ning tule, järgne mulle!“ Aga seda kuuldes jäi ta päris kurvaks, sest ta oli väga rikas. Aga nähes teda kurvastavat, ütles Jeesus: „Kui vaevaliselt lähevad rikkad Jumala riiki! Sest hõlpsam on kaamelil minna läbi nõelasilma kui rikkal Jumala riiki.“ Kuulajad küsisid: „Kes siis võib saada päästetud?“ Ent tema ütles: „Inimeste käes võimatu on Jumala käes võimalik.“ Peetrus ütles: „Vaata, meie oleme oma vara maha jätnud ja järgnenud sulle.“ Tema aga ütles neile: „Tõesti, ma ütlen teile, ei ole kedagi, kes on jätnud maha maja või naise või vennad või vanemad või lapsed Jumala riigi pärast, kes mittevõrra tagasi ei saaks sel ajal, ja tuleval ajastul igavest elu.“

Aga võttes endaga need kaksteist, ütles Jeesus neile: „Vaata, me läheme üles Jeruusalemma ja seal viiakse lõpule kõik see, mis prohvetid on kirjutanud Inimese Pojast, sest ta antakse paganate kätte ja teda teotatakse ja tema peale sülitatakse, ja kui nad teda on piitsutanud, tapavad nad tema ning kolmandal päeval tõuseb ta üles.“ Aga nemad ei mõistnud sellest midagi ja see sõna oli nende eest peidetud ja nad ei taibanud öeldu mõtet.

Luuka evangeelium 18,18–34

Armsad sõbrad!

Kui tore on midagi omada, avastasime kunagi, kui olime alles väikesed. Kord leidsime kena värvilise kivikese, võtsime kätte, surusime pihku: „Minu oma!“ Hiljem elu jooksul tuli järjest juurde seda, mis rõõmustab meid sellega, et ta meil on: majapidamine ja raamatud, perekond ja sõbrad, tiitel, teadmised ja oskused, kogemused, seisukohad, eelistused. Aastate kogunedes aga teadvustame endale ikka enam, et kõik mis meil on, on meil siiski ainult ajutiselt. See, et elame maises maailmas, võimaldab meil omada nii mõndagi, aga kõik, mida me siin maapeal omame, selle kõik võtab kord surm. Mitte ainult maja ja tiitli, ka perekonna, sõbrad, kogemused... kas tõesti pole mitte kui midagi, mille võiksime endale igavikku alles jätta?

Kõik me tunneme lugu kaamelist ja nõelasilmast, perikoopi, mis jutustab seadusekuulekast rikkast noormehest, kes tahtis pärida igavest elu ja Jeesuse õpetusest varanduse kohta Taeva-riigis: et inimene saaks endale varanduse igavikulises, selleks peab ta ohverdama oma maa-pealse varanduse.

Meiega ei ole see teisiti, kui tolle rikka noormehega tookord. Käsku pidada, anda seda, mida anda on meie kohus, sellega saab inimene hakkama — maksud tasub ja ostab ka pileti, kui tarvis... ent loobuda millestki, mis on päriselt meie oma, mis õigusega meile kuulub, see on raske. On meil ju tunne, et see, mis on meie jagu, on osa meist endist, ja kui me sellest midagi ära annaksime, jääksime ilma juba millestki iseendas.

Kas siis on üldse võimalik, et inimene loobuks sellest, mida ta omab? „Mis on inimesele võimatu, see on võimalik Jumalale,“ vastab Kristus oma jüngritele ja jutustab neile seejärel oma eelseisvast ohvrist. Jumala Poeg ohverdas kõik, ta ohverdas meie eest iseenda, ohverdas tervenisti ja sai pärandiks aarde igavikus, samuti tervenisti. Sellest ajast on Tema Taevajõudude Isand maa peal. Sellest ajast on tema meiega, mil iganes me saame kokku tema nimes. Kui me tema nimes kokku saame, olgu see altari ees või kodus küünalt süüdates, siis kogeme ühiselt, et tema abil suudame ka meie loobuda sellest, mida me omame, et ka meie suudame pärida varandust Taevariigis.

Inimpühitsustalituse käigus me ohverdame: pühendame Jumale selle, mis on meie jagu, selle, mis on päriselt meie oma — oma mõtted ja ettekujutused, oma tunded ja igatsused, kogu oma maise inimese hingejõud... ning armulaua juures me saame need jõud tagasi, saame nad tagasi Igavese Ravimina.

Seda, mida me kogeme jumalateenistuse juures, märkame pärast ka elus: Tõepoolest! kõik, mis meil on, saab oma tõelise väärtuse alles siis, kui me seda enesele ei hoia. Alles ohverdamise kaudu hakkab meie varandus muutuma millekski, mille võime igavikku kaasa võtta.

Olgu see peenar, las kasvab seal midagi teiste jaoks, olgu see raamat, las loeb seda keegi, olgu see oskus või tarkus, teenigu see teisi. Olgu see sõprus või armastus... seal kehtib see veelgi enam!

Alles maises maailmas suureks kasvanuna avastame: Mida me iganes omame, lõppudelõpuks omame kõike vaid selleks, et saaksime ta ohverdada.

Maapealsuse ja Taevariigi vahel on ainult nõelasilm; pisike, kitsas pragu siinpoolsuse ja teisipoolsuse vahel lahutab meid Igavesest Elust. Ikka ja uuesti juhtub, et me jääme me kurvaks selle tõelisuse ees, jääme kurvaks, sest meiegi oleme rikkad. Ikka uuesti ja uuesti aga võime rõõmuga märgata, kui palju meie rikkusest on õigupoolest juba läbi mahtunud Teisele Poole.

Jah, nii olgu.

Virve Eigo

29. märtsil 2020